

Sygn. akt IV CSK 283/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej F. nieruchomości położonej przy ul. N. nr (...) w I.

przeciwko "I." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w I.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł
(pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powoda Wspólnotę Mieszkaniową skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 sierpnia 2015 r. w sprawie o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Tymczasem wskazany jako zagadnienie prawne problem dotyczący możliwości domagania się naprawienia całości szkody samodzielnie przez każdego z członków wspólnoty w odniesieniu do wad, czy świadczenie ma charakter podzielny oraz dochodzenie roszczenia w sytuacji, gdy możliwość

ustalenia niewłaściwego wykonania zobowiązania uzależniona została od ujawnienia się szkody. Zagadnienie pierwsze nie budzi żadnych wątpliwości w orzecznictwie ze względu na fakt, że jest to świadczenie o charakterze pieniężnym, zatem ma charakter podzielny. Drugie natomiast zagadnienie, jak słusznie zauważyła skarżąca, było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 22 listopada 2011r. (III CZP 72/13)

Skarżąca wspólnota nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarga kasacyjna nie sprostала także i tym wymogom, z uwagi na brak jakichkolwiek wywodów dotyczących tej kwestii, poza wskazaniem będącym polemiką z ustaleniami faktycznymi, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na fakt, że w stosunku do nabywców lokali bieg przedawnienia nie mógł się rozpocząć wcześniej, niż z chwilą ujawnienia się wad fizycznych oraz fakt nadużycia prawa.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca wspólnota nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji